

Andante av Lars Norén

Om uppsättningen

Urpremiär: 1 mars 2019, Lilla scenen

***Andante* är första satsen i ett verk om åldrande och avsked – i det sista rummet där ännu rester av livslögn och klasskillnad vägrar att släppa greppet.**

För både text och regi står Lars Norén, en av den moderna svenska teaterns förgrundsgestalter. Noréns pjäser spelas flitigt på Dramaten, senast dramat *Höst och vinter* på Lilla scenen i regi av Stefan Larsson. På Dramaten var han senast aktuell som regissör för sitt eget verk *Stilla liv* på Elverket 2017.

Andante är den första delen i en trilogi där de två efterföljande delarna redan satts upp: *Vintermusik* i regi av Sofia Jupither på Kulturhuset Stadsteatern 2017 och *Poussière* i regi av Lars Norén på Comédie-Française i Paris våren 2018.

Medverkande

Marika Lindström A

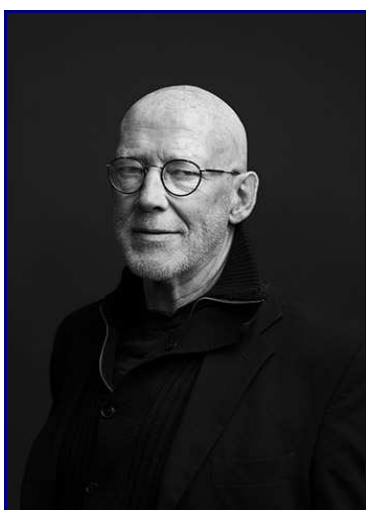
Per Mattsson B

Sten Ljunggren C

Monica Stenbeck D

Carl Magnus Dellow E

Erik Ehn Mannen, svärson till D

[Nina Fex](#)

[Dotter till A och B](#)

Regi

[Lars Norén](#)

Scenografi

Lars Norén, Dick Sandin

Ljusdesign

Egil B Hansen

Kostym

Lars Norén, Åsa Jonsson

Peruk och mask

Mimmi Lindell, Kjell Gustavsson

F

Statister: Camilla Rensgård / Siw-Marie Andersson / Nils Eklund

Dotter till dottern

Barnstatister: Alexandra Sahlman / Ella Odenholm

Bakom kulisserna

Ur En dramatikers dagbok 20132015

av Lars Norén, 9–10 november 2013:

”Sent. Regn. Jag går och lägger mig. Jag sätter ut små båtar på floden. Idag rörde jag vid den rätta tonen på rätt sträng i pjäsen, i anteckningarna, och i det jag förnimde förnam jag dem jag skriver ur, om, för. Det kommer inte att finnas tillräckligt gamla skådespelare för att det skall bli möjligt att spela dem, och det måste vara gamla skådespelare. Det är alltid den förnimmelsen av den rätta tonen som jag söker och jag kommer ingenstans förrän jag har den. Och den är alltid på ett egendomligt sätt min. Den tillhör pjäsen, personerna, platsen – platsens ton. Ibland är den onåbar, ogripbar, som om det var en ton i en spegel, och då kan man fortsätta att skriva, och skriva till synes bra och sant, fast ingenting är sant. En barnlig längtan efter ljus ... Jag är inne i kropparna hos dem som till slut har blivit det främmande hos den egna kroppen. Ibland känner jag mig som en Fabre.*

Det dröjde länge innan jag somnade i natt. Jag hade sex gamla personer att hålla ordning på. Var och en av dem ville gå åt sitt håll och försökte slita sönder de andra. De krävde att bli hörda och återupprättade. De försökte desperat överrösta de andra osv. Det fanns ingen sömn, helt enkelt, varken för dem eller för mig. Jag försökte inte ens. Jag tänkte inte själv. Jag lät dem tänka. Varken sorg eller längtan fanns tillräckligt för min del.”

**Jan Fabre, född 1958, är en belgisk författare, koreograf, regissör och konstnär, red. anm.*